

**CÂNTECE PROPRIU-ZISE
culese cu un veac în urmă**

Petru CARAMAN*

Pe la mijlocul anului 1982 vede lumina tiparului la Iași, în seria „Caietele Arhivei de Folclor”, III, primul volum din opera postumă a profesorului Petru Caraman. Se intitulează *Literatură populară*, numără 448 de pagini și cuprinde o selecție edificatoare din colecția sa de texte folclorice, însumând peste două mii de piese. Șase sute patruzeci și nouă dintre acestea reprezintă culegerile personale, celelalte fiind adunate de colaboratorii cu care a lucrat de-a lungul timpului.

Publicată la numai doi ani după trecerea învățatului la cele veșnice, cartea acestuia a fost primită de specialiști cu un larg interes științific, fiind socotită un veritabil eveniment editorial. Cred că i-au fost consacrate vreo unsprezece recenzii, toate favorabile, semnatarii fiind etnologi de primă însemnătate, dar și literați, istorici ori sociologi. Aproape fiecare dintre ei era de părere că textele culese de savant, atâtea câte s-au salvat din naufragiul războiului, vor trebui date la iveală fără nici o omisiune.

Cum prioritară era tipărirea integrală a numeroaselor studii inedite, lăsate moștenire culturii române, volumul de literatură populară din 1982 n-a mai apucat să fie întregit. Îi va veni însă cu siguranță rândul, într-un viitor nu prea îndepărtat. Până atunci, am decis să recurgem la această cale, încredințându-le „Anuarului” care a găzduit, cu generozitate, mai multe dintre contribuțiile științifice ale autorului. Cântecelor propriu-zise din primul caiet le vor urma colindele, plugușoarele, baladele, cântecele funebre, strigăturile, până ce toate textele folclorice rămase în manuscris vor ajunge la îndemâna cititorilor.

Notate în anii 1916 și 1918, cântecele pe care le publicăm acum surprind atmosfera tensionată din prima conflagrație mondială, care a silit armata română să se retragă în Moldova. Județul Galați a fost printre primele unde s-au refugiat trupe militare și civili din ținuturile

* Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”, Iași – România (1898-1980).

ocupate ale Dobrogei, Ialomiței și Vâlcei. Elev în 1916, student în 1918, o vreme concentrat, Petru Caraman a cunoscut, prin intermediul interlocutorilor săi, un repertoriu folcloric adaptat treptat la noile frământări și dureri ale vremii.

Cele mai multe piese provin din satele gălățene Umbrărești, Vârlezi și Smulți. Cei ce i le-au spus au fost adesea rudele apropiate și consătenii, alteori interpreți semiprofioniști (Tinca Năstase și Alecu Păcurariu din Umbrărești). În ceea ce privește Muntenia, unele piese au fost culese de la soldați și lăutari din Grădiștea – Ialomița ori din Vâlcea (Bujoreni, Mateești, Nisipi și Turcești). Cinci texte dobrogene provin din satele Ciobanu și Cerna.

Capitolul cel mai bogat aparține liricii de dragoste. Multe dintre cântecele grupate în această secțiune sunt de o expresivitate și frumusețe aparte. Regăsim vechile teme ale sădării pomului martor al iubirii, fântânii de lacrimi, farmecelor erotice, blestemului mândrei ș.a. În unele variante se strecoară umbra amenințătoare a tranșeelor și cazărmilor. Cântecele de la sud de Milcov sunt mai înflăcărâte. Sentimentul erotic rupe în ele toate zăgăzurile. Câteva piese alese din muzica lăutărească de atunci (*Leliță cârciumăreasă*, *Paște calul lui Gheorghiuță*, *Pentru-n pustiu de iubit*, *Uite, bat-o Dumnezeu*) vor prilejui succesele anilor '30, rămânând până astăzi în programele studiourilor de radio.

În cele două cântece de necaz și supărare apar motivele inimii care înoată în voie rea și al păsării cobitoare. Doina de înstrăinare, culeasă de la Smaranda A. Caraman, reia străbuna invocare a codrului înfrățit cu omul.

Un interes aparte îl prezintă cântecele de cătănie și război, care își desăvârșesc structura în durele confruntări de la Oituz, Mărăști și Mărășești. Unele dintre acestea, cum ar fi cel spus de Gheorghe Dincă din Bujoreni – Vâlcea ori versiunea lui Alecu Păcurariu din Umbrărești – Galați, sunt adevărate cronici ale dramei celor concentrați, care au pornit „pe un drum greu de isprăvit”, lăsând în urmă părinții bătrâni și „pâinea pe tarlale”. Regăsim în ele atmosfera scrisorilor versificate venite de pe front, în care se vorbește despre traseele trenurilor încărcate cu ostași sau despre bătăliile sângeroase. Două variante gălățene conțin motivul mioritic adaptat la soarta soldatului „din roșiori” secerat de gloanțe. *Mors immatura* se cere ritualizată. Apele îl vor scărda, frunzele codrilor îl vor înveli, munții îl vor îngropa, păsările îl vor plânge. Este – așa

cum remarca Mircea Eliade – „răspunsul cel mai eficace pe care ei [românii] pot să-l dea destinului, când se arată, ca de atâtea ori, ostil și tragic”.

Trei cântece haiducești din Constanța (Ciobanu) și Vâlcea (Nisipi, Turcești), cu turnură baladescă, ar putea face fala oricărei antologii. Textele sunt ample, relatând saga țăranilor sărăciți, care ajung să pună „oțel la măciucă” și să-și caute un cal bun de fugă, „scurt în gât și lung în trup”.

Jurnalele orale îmbină relatarea frustă a unor accidente cu motive lirico-epice de tipul *Vălean*. Plină de dramatism și senzațional este varianta lui Gheorghe Neacșu din Grădiștea Ialomiței, despre fata care-și pierde piciorul pe batoza de la *armanul* lui Cazacu. Spre deosebire de versiunile moldovenești, nu aflăm aici pasajele privitoare la înmormântarea tinerilor nelumiți.

Transcrise și comentate de
Ion H. CIUBOTARU

De dragoste și dor

1

Foaie verde trei grăunți,
Când eram noi doi iubiți
Ca doi zarzari înfloriți.
Zarzarii s-au scuturat,
Te-am iubit și te-am lasat,
Dar răspuns că nu ți-am dat,
Să nu dai gurița-n sat,
Căci pe mine m-a-narmat.
Că-s de tine blăstămat,
Să fiu de chin și oftat,
Cazarma de-nconjurat.
Când îmi vine câte-un dor,
Dau cazarmei otrocol.

2

Frunză verde și-un dudău,
Uite, bat-o Dumnezeu,
Cum cată la mine rău,
Parcă n-am iubit-o eu.
– Țațo, pentru Dumnezeu,
Pentru sufletelel meu,
Nu mă mai ține de rău
De la sânișoru tău,
De la țățișoara ta,
Ia dă-o la neica-ncoa,
Să mă joc nițel cu ea,
Pân-o răsări luna.
De îndrăgostit ce sunt,
Nu văz iarba pe pământ,
Nici luna pe cer mergând.
Și iar verde foi de fag,
Pe ulița de mi-i drag,

Treabă n-am și drum îmi fac,
C-aseară trecui călare
Pe la poarta dumitale,
Îți zării la lumânare
Numai sfârçu țâțșoarei,
Dacă-ți zăream pieptul tot,
Vai de mine, cădeam mort.

Grădiștea – Ialomița. Ms. I, p. 23r
Inf. Tudor Tudorache
Culeg. Petru Caraman (1918)

3

Foaie verde foi și-o fragă,
Puiculița mea cea dragă
Trece drumul nu mă-ntreabă,
Parcă cineva o roagă.
Nici n-o rog, nici n-o poftesc,
Nici la vorbă n-o primesc,
I-am dat voie să aleagă,
Să-și aleagă dintr-o mie,
Numai să-mi samene mie,
Și la ochi și la sprâncene
Și la buze rumenele
Și la dragostele mele.

Umbrărești – Galați. Ms. I, p. 27v
Inf. Agripina Mihalea
Culeg. Petru Caraman (1916)

4

Și-am zis verde peliniță,
Colea-n vale-n grădiniță
Șade-o mândră copiliță
Cu părul lăsat pe țâță,
Jumătate-i stă pe spate,
Inimioara mi se bate.
Și-am zis verde trei zăbrele,
– Puico, buze subțirele,

Mușcare-ar neica din ele,
Ca dintr-un fagur de miere!
Puico, pentru Dumnezeu,
Nu mă mai ține de rău
De la sânișoru tău,
Că m-ai mai ținut odată
Și-am zăcut o vară toată.
Și iar verde de-anason,
Scoală-te, puică, din somn,
De-mi dă guriță că mor.
Cu gurița de la tine
Mă-i oftica, vai de mine,
M-ai făcut din om neom,
Nici noaptea nu pot să dorm.

Smulți – Galați. Ms. I, p. 34r
Inf. Anica Iancu
Culeg. Petru Caraman (1918)

5

Și-am zis verde foi de foi,
– Știi, țapo, ce-am vorbit noi,
Ia pușca și doi copoi
Și te lasă la zăvoi,
Să ne iubim amândoi,
Să ne cânte cucu-n față,
Să ne iubim cu dulceață.
Și-am zis verde sămulastră,
Ce mai amantă frumoasă,
Unde pui mâna mă lasă:
Eu-i pun mâna la frizură,
Ea mă sărută pe gură,
Eu-i pun mâna la rochiță,
Ea mă sărută-n guriță,
Eu-i pui mâna pe mijloc,
Ea mă sărută cu foc,
Eu-i pui mâna la ciorap,
Ea mă sărută pe cap,
Eu-i pui mâna la picioare,

Ea râde să se omoare.
 Să fiu câne-n patru brânci,
 De nu te-oi face să plângi,
 – Să fiu și eu d-o cățea,
 De nu mi te-oi fermeca
 Cu lapte de căprioară,
 Să te rup la inimioară,
 Farmecele de la mine,
 Să rupă inima-n tine,
 Să mă cunoști tu pe mine.

Smulți – Galați. Ms. I, p. 33v
 Auzit de la un țigan lăutar
 la o nuntă țărănească
 Culeg. Petru Caraman (1918)

6

Foaie verde trei masline,
 De mi-i vrea, puico, un bine,
 De-i vrea dragoste cu mine,
 Să vin seara pe la tine,
 Două vorbe să-ți vorbesc,
 Ca să crezi că te iubesc.
 Să mergi, puică, unde-i vrea,
 Să sărut gurița ta,
 Să mergi, puico, unde vrei,
 Ca să sărut ochii tăi.

Umbrărești – Galați. Ms. I, p. 28r
 Inf. Tinca Năstase
 Culeg. Petru Caraman (1916)

7

Foaie verde și-o alună,
 Puica, care-o am acuma,
 N-aș da-o pe toată lumea,
 Căci cu lumea n-am ce face,
 Dar cu puica fac ce-mi place,
 Căci cu lumea râd, vorbesc,

Dar cu puica mă iubesc.
 Și-am zis verde foaie lată,
 Puica mea e supărată,
 Că mi-am prins altă amantă
 Alt-amantă nu mi-am prins,
 Ci de-o scrisoare i-am scris,
 Scrisoare slove mărunte,
 Să mă ție puica minte.
 Și-am zis verde grâu mărunț,
 Știi, puică, ce m-am gândit?
 Să mă las eu de iubit
 Și să mă fac om cinstit,
 Om cinstit și bun de muncă,
 Cu șapte mândre prin luncă,
 Om cinstit și bun de casă,
 Cu șapte mândre la masă.
 Și iar verde trei smicele,
 Când mă uit noaptea la stele,
 Curge-un râu de dor și jele,
 Dor de la mândrele mele,
 Care m-am iubit cu ele
 Din tinerețile mele.

Cerna – Tulcea. Ms. I, p. 26r
 Inf. Ion Ardeleanu
 Culeg. Petru Caraman (1918)

8

Foaie verde bob năut,
 Cât îi Oltu de cotit,
 Mă mir cum l-am mai trecut,
 L-am trecut cu meșteșug:
 Făcui mâna vâslișoară,
 Pălăria luntrișoară
 Și-am trecut la puica-n poală;
 Puica mea, drăguța mea,
 Săruta-ți-aș gurița.
 Frunză verde matostat,
 Aseară pe înserat

Toată lumea s-a culcat,
 Numai eu nu m-am culcat,
 La fereastra ta am stat.
 Și mă uitam pe fereastră,
 Cum te mai plimbai prin casă,
 Cu rochița-n brâu sumeasă,
 Cu sprânceana neagră trasă,
 Sta sufletele să-mi iasă!
 Cu cămașa subțirea,
 Se vede țâța prin ea,
 Roșioară ca para,
 Mușcare-ar neica din ea.
 Lasă-ți rochița din brâu,
 Că mă bagi în foc de viu,
 Lasă-ți rochița în jos,
 Să-mi intre sufletu-n coș,
 Arză-ți, lele, satina,
 Satina și patima,
 Cum arde inima mea,
 Arză-ți cămașa pe tine,
 Cum arde inima-n mine,
 Arză-ți rochița pe poale,
 Cum arde pârjolu-n vale.
 – Du-te, neică, ducu-ți doru,
 Cum duce focul pârjolu,
 Să-ți plesnească surișoru,
 Să rămâi cu frânșoru,
 Cum am rămas eu cu doru.

Cerna – Tulcea. Ms. I, p. 26r
 Inf. Ion Ardeleanu
 Culeg. Petru Caraman (1918)

9

Foaie verde măr prăsad,
 – Puiule, ți-o fi păcat,
 C-aseară te-am așteptat
 Tot cu foc și cu lumină
 Și cu dor de la inimă.

Când văzui că nu mai vii
 Făcui dorul căpătâi,
 Amarul mi-l așternui
 Și cu dragul mă-nvălii.
 Peste noapte te-am visat,
 M-am sculat și te-am cătat,
 Dar nimica n-am aflat,
 Numai dorul inimii
 Scris pe fața perinii.

Umbrărești – Galați. Ms. I, p. 27v
 Inf. Agripina Mihalea
 Culeg. Petru Caraman (1916)

10

Altă foaie și-un dudău,
 – Poți tu zice, puico, zău
 Că nu te-am iubit și eu?
 – Da eu zău că nu pot zice,
 Că ți-o fost gurița dulce.
 Buna seara și-aș pleca,
 Nu mă-ndur de dumneata,
 Buna seara și m-aș duce,
 Nu mă-ndur de gură dulce.

Umbrărești – Galați. Ms. I, p. 28r
 Inf. Tinca Năstase
 Culeg. Petru Caraman (1916)

11

Foaie verde peliniță,
 Pe deal pe la Ialomiță
 Paște calul lui Gheorghită
 Priponit de-o peliniță,
 Pelinița s-a uscat,
 Calul lui Gheorghii-a scăpat.
 Și iar verde iarbă neagră,
 Aleargă, Gheorghii-aleargă,

Căci ți-a intrat calu-n iarbă,
 Aleargă cu capul gol,
 Că-ți ia calul la obor.
 Cu banii de pe obor,
 Să-i faci Mariței covor,
 Și cu banii de-i dai gloabă
 Să-i faci Mărioarei salbă.
 Aleargă, Gheorghe, cu calul,
 Că trece puica hotarul,
 Aleargă, Gheorghe, cu brișca,
 Căci trece puica podișca.

Grădiștea – Ialomița. Ms. I, p. 21r
 Inf. Gheorghe Neacșu
 Culeg. Petru Caraman (1918)

12

Și iar verde mohorel,
 Și-amărât îi puiul meu,
 Și-amărât îi el de-aseară,
 Căci nu i-am ieșit afară,
 Căci și maica m-a simțit,
 Pentru el m-a dojenit.
 Oftai, țațo, și-mi spuneai
 Și mi te fâgăduiai
 Căci pe altul nu mai ai,
 Și-aseară te prinsei față,
 Strângându-te altu-n brațe.
 S-am cuțit, m-aș junghia
 Și pe mine și pe ea,
 Să se ducă pomina,
 Pomina și vestea-n lume,
 Că s-a junghiat d-un voinic
 Pentru-n pustiu de iubit.

Grădiștea – Ialomița. Ms. I, p. 20v
 Inf. Gheorghe Neacșu
 Culeg. Petru Caraman (1918)

13

Leano verde de muscat,
 La cireșul rătezat
 Șade Ghițișor culcat
 Și Marița-i cată-n cap.
 Las' să cate, nu-i păcat,
 Că i-o fost amorezat
 Și la urmă și bărbat.

Smulți – Galați. Ms. I, p. 33v
 Inf. Anica Iancu
 Culeg. Petru Caraman (1918)

14

Foaie verde peliniță,
 Ici-n vale-n grădiniță,
 Paște calul lui Gheorghită
 Priponit de-o garofiță,
 Paște iarbă-nrouată,
 Tot de lacrimi udată,
 Garofița s-o uscat
 Și murgul că i-a scăpat.
 – Aleargă, Gheorghit, -aleargă,
 Că ți-a prins calul la iarbă,
 Aleargă cu capul gol,
 Că-ți ia murgul la obor.
 – Las' să-l ia și să mi-l ducă,
 Nu mă scol de lângă puică,
 Căci pe murgul îl găsec,
 Mândra n-o mai întâlesc.

Vârlezi – Galați. Ms. I, p. 32v
 Culeg. Petru Caraman (1918)

15

Foicică mărăcine,
 Dac-aș ști, puiule, bine,
 Că eu n-am parte de tine,

Aș vrea, puiule, să mor,
 Ca să scap de-atâta dor.
 Da de când tu-ai plecat,
 Pe mine m-ai și uitat,
 Mă culc noaptea, te visez,
 Dimineața nu te văz,
 Intru-n casă suspinând,
 Tot cu chipul tău în gând,
 Chip ales, de roșior,
 Cisma strânsă pe picior.
 Du-te, carte, du-te-n vânt,
 Și nu sta la poștă mult,
 Du-te, carte, te grăbește,
 Cu puiul meu de vorbește
 Și spune-i, cartea mea, bine,
 Cu ce foc trăiesc în lume,
 Și voi flori mi-l sărutați,
 Dorul de mi-l alinați.

Mateești – Vâlcea. Ms. I, p. 38r
 Inf. Gh. Ionițoiu
 Culeg. Petru Caraman (1918)

16

Foaie verde lemn uscat,
 Mi-am prins ibovnic în sat
 Și dușmanii m-au aflat,
 Cu minciuni s-au mestecat,
 Dragostea de ne-au stricat.
 Dragostea e lucru mare,
 Nu-ți dă stare la mâncare,
 Nici la pus, nici la sculare;
 De boală zac și mă scol,
 Iar de dor m-atăc și mor.
 Foaie verde măr domnesc,
 Stau în loc și mă gândesc,
 Pe cine să mai iubesc?
 Te-aș iubi pe dumneata,
 Ai pe alt-alătura

Și i-oi strica dragostea.

Umbrărești – Galați. Ms. I, p. 31r
 Inf. Floarea Hristea
 Culeg. Petru Caraman (1916)

17

Foaie verde măr domnesc
 – Puico, de când te iubesc,
 Noaptea nu mă hodinesc,
 Ard cu foc și mă topesc.
 Toți tovarășii mă-ntreabă,
 Ce-am slăbit așa degrabă?
 Eu le spui de ce-am slăbit,
 C-am fost tânăr și-am iubit,
 Și-am iubit o fată mare,
 Cu coade lungi pe spinare,
 Revărsate jos pe spate,
 Inimioara mi se bate.
 Și iar verde de doi peri,
 Copiliță cu brățări
 Nu mă chema-n multe sări,
 Căci eu am multe cărări.
 Pe una mă duc la toate,
 Trece noaptea jumătate,
 Pe una viu și la tine,
 De m-apucă ziua bine.
 Și iar verde și-un dudău,
 Pe drumul care merg eu,
 Nici fântână, nici pârâu,
 Nici apă ca să beu eu,
 Să-mi potolesc focul meu,
 Focul de la inimioară
 Nu mi-l poate stinge-o țară,
 Numai puica într-o seară,
 Nici cu vin, nici cu rachiu,
 Numai eu și cu ea știu.

Bujoreni – Vâlcea. Ms. I, p. 37v
 Inf. Gh. Dincă
 Culeg. Petru Caraman (1918)

18

Foaie verde și-un dudău
 – Puicuțo, de dorul tău
 Plâng și pietrele-n pârâu
 Și locul unde stau eu.
 Când m-ajunge dorul tău,
 Mă duc în crâșmă și beu,
 Mănânc pâne și beau vin,
 Pui la inimă venin,
 Beu vin și mănânc zahar,
 Pui la inimă amar.
 Puicuțo, când ți-o fi dor,
 Să sădești un pomișor,
 Dacă pomul o-nflori,
 Puicuțo, mi-i pomeni,
 Și chiar dacă s-o usca,
 Puico tot nu mă uita.

Umbrărești – Galați. Ms. I, p. 28r
 Inf. Tinca Năstase
 Culeg. Petru Caraman (1916)

19

Foaie verde ș-o leala,
 Sărmana inima mea,
 Iar o prins a mă durea.
 Nu mă doare de durere,
 De chinul dragostei mele,
 Mă doare neconținut,
 Pentru-n pui ce l-am iubit.
 L-am iubit un an și-o vară
 Și l-am pierdut într-o sară,
 Nu știu, vântu l-o luat
 Sau apa mi l-o-necat.

Umbrărești – Galați. Ms. I, p. 28r
 Inf. Tinca Năstase
 Culeg. Petru Caraman (1916)

20

Frunzuliță dintre vii,
 Dorule, de unde vii?
 De la târg de la Sibii,
 De-a mea mândră ce mai știi?
 Am lăsat-o sănătoasă,
 Coasă la gherghet pe masă,
 Dar la lacrimi știu că varsă,
 De-o făcut fântână-n casă,
 Fântână cu trei izvoară,
 Cine-o bea din ea să moară.
 Dac-o bea drăguțul meu,
 Să-l păzească Dumnezeu,
 Iar de-o bea dușmanca mea,
 Să plesnească fierea-n ea.

Vârlezi – Galați. Ms. I, p. 34r
 Inf. N. Caraman
 Culeg. Petru Caraman (1918)

21

Și iar verde de măr dulce,
 Dor de amor când m-ajunge,
 Stau în loc și-ncep a plânge,
 Din guriță prind a zice:
 Dare-ar Dumnezeu să dea,
 Să te-ajungă jalea mea,
 Un' ți-o fi calea mai grea,
 Să te-ajungă dorul meu,
 Un' ți-o fi drumul mai greu.

Umbrărești – Galați. Ms. I, p. 29r
 Inf. Alecu Păcurariu
 Culeg. Petru Caraman (1916)

22

Și iar verde doi bujori,
 Am iubit doi ochișori,
 Doi ochișori și-o guriță
 Și-o drăguță copiliță.

Și iar verde și-o lalea,
 – Mărită-te, mândra mea,
 Nu-mi tot trage nădejdea,
 Că nădejdea de la mine
 E ca firul de subțire.
 Face-s-ar, puico, în ață,
 Să mă mântui de viață,
 Să mă ducă la mormânt,
 Să intru, dragă,-n pământ.
 Deasupra, pe pieptul meu,
 Să-mi răsădești dorul greu,
 Dorul, albă micșunea,
 Să nu mă uiți, draga mea.

Vârlezi – Galați. Ms. I, p. 32v
 Culeg. Petru Caraman (1918)

23

Și iar verde lozioară,
 C-așa mi-o tot zis o vară,
 Las' la toamnă, că te ieu,
 Când o fi vin ca să beu;
 Iaca toamna o sosit,
 El de mine n-o gândit,
 Cu alta s-o logodit,
 Logodi-l-ar Dumnezeu,
 Că mie nu-mi pare rău.

Smulți – Galați. Ms. I, p. 33v
 Inf. Anica Iancu
 Culeg. Petru Caraman (1918)

24

Foaie verde matostat,
 Am zis zău și m-am jurat,
 Că n-oiu intra noaptea-n sat.
 Foaie verde samulastră,
 Când fu noaptea-ntunecoasă
 Și poteca băluroasă,
 Nimerii la altă casă,
 Cu nevasta mai frumoasă,

Cu bărbatul nătărau,
 Acolo mă trag și eu.
 Foaie verde de măr dulce,
 Când fu dragostea mai dulce,
 Pe bărbat dracu-l aduce.
 Eu l-întreb de sănătate,
 El mă bate pe la spate,
 Nu știu, palmă fu sau pumn,
 Din spinare ieșea fum,
 Ca dintr-o claiie cu fân.
 Frunzuliță foi din leasă,
 Cine iubește și lasă,
 Dumnezeu să-l pedepsească,
 Foaie verde și-un dudău,
 Nici mai bine, nici mai rău,
 Nici după blestemul meu,
 Cum vrea bunul Dumnezeu.

Bujoreni – Vâlcea. Ms. I, p. 37v
 Inf. Gh. Dincă
 Culeg. Petru Caraman (1918)

25

Foaie verde crengi uscate,
 Șapte-amante-avui, măi frate,
 Șapte-amante-n șapte sate
 Toate cu nume schimbate:
 Una-i Chira, alta-i Lina,
 Tinca și cu Mădălina,
 Și pe scumpa Mărioara,
 Care mi-o rupt inimioara.
 Mai am una la Berești,
 Poartă plete boierești,
 Și pe lelița Ioana,
 Care îmi gonește boala,
 Mi-o gonește, mi-o alină,
 Să lipește de inimă.

Vârlezi – Galați. Ms. I, p. 32v
 Culeg. Petru Caraman (1918)

26

Foaie verde rug întins,
 Ce stai, murgule,-așa trist?
 Cum n-aș sta, stăpâne trist?
 C-am auzit că mă vinzi
 Și știu ce bine ți-am prins.
 Când m-apropiam de sat,
 Mă puneam pe nechezat,
 Mă-mboldeai cu scările,
 De-azvârleam picerele,
 Zdrângăneau potcoavele,
 Răsunau pădurile
 Și oftau mândruțele.
 Cum ți-i drag noaptea prin sat,
 Și mie [cu] traista-n cap,
 Tu petreci cu mândrele
 Și-mi dai fân nuielele,
 Tu bei vin cu oalele
 Și eu rod zăbalele.

Nisipi – Vâlcea. Ms. I, p. 36r
 Inf. Const. Abagiu
 Culeg. Petru Caraman (1918)

27

– Hai, Ileană, la poiană,
 Să săpăm o buruiană,
 Buruiiana macului,
 Să i-o dăm bărbatului,
 Să se ducă dracului.
 Aș muri, moartea nu vine,
 Aș trăi și n-am cu cine.

Vârlezi – Galați. Ms. I, p. 34v
 Inf. N. Caraman
 Culeg. Petru Caraman (1918)

28

Și iar verde trei smicele,
 Tot mă uit seara la stele,

Să văd dragostele mele.
 Dragostele ce-am avut,
 Cu amar le-am petrecut.

Umbrărești – Galați. Ms. I, p. 28v
 Inf. Alecu Păcurariu
 Culeg. Petru Caraman (1916)

29

Foaie verde trei masline,
 S-o dus puiful de la mine,
 Tuturor le pare bine,
 Numai mie-mi pare rău,
 C-o fost pușorul meu.
 Foaie verde foi de nucă,
 Dac-ai avut gând de ducă,
 La ce m-ai prins ibovnică?
 Că eu sunt copilă mică,
 Dorul tău rău mă mai strică,
 Și eu sunt copilă rea,
 Dorul nu ți-l pot ținea.
 Foaie verde și-un susai,
 Tu, copilă, minte n-ai,
 Adevărul să nu-ți dai.
 Adevărul mi l-am dat
 Chiar aseară, pe-nserat,
 La un tinerel băiat,
 Nici musteața nu i-o dat,
 Cum e bun de sărutat.

Umbrărești – Galați. Ms. I, p. 27v
 Inf. Agripina Mihalea
 Culeg. Petru Caraman (1916)

30

Foaie verde foaie lată,
 Floare 'naltă și albastră,
 Ce-ai crescut în calea noastră?
 Eu crescui 'naltă, albastră,
 Ca să stric dragostea voastră,

Eu crescui 'naltă, subțire,
Pentru-a voastră despărțire.

Umbrărești – Galați. Ms. I, p. 28r
Inf. Tinca Năstase
Culeg. Petru Caraman (1916)

31

Și iar verde foi din leasă,
– Leliță cârciumăreasă,
N-ai vreo fată mai frumoasă,
Cu pestelca-n brâu sumeasă,
Să ne slujească la masă?
– Am și fată și flăcău,
Dar mai bine slujesc eu,
Că ai fost iubitul meu.
Puiul meu cel de demult,
Să nu crezi că te-am urât,
Te-am urât două-trei zile
Și mi-i gândul tot la tine.

Vârlezi – Galați. Ms. I, p. 22v
Inf. Sanda A. Caraman
Culeg. Petru Caraman (1918)

32

Și iar verde trei migdale,
La puțul cu două zale
Jalnic plânge-o fată mare
De ursitoare ce-o are.
Ursitoare i-a fost bună,
Da mintea i-a fost nebună,
C-a umblat noaptea pe lună
Și-a ținut flăcăi pe mână
Și le-a dat guriță bună.

Grădiștea – Ialomița. Ms. I, p. 22v
Inf. Tudor Tudorache
Culeg. Petru Caraman (1918)

33

Foaie verde și-o lalea,
N-ai văzut amanta mea?
Am văzut-o la cișmea,
Lua apă și plângea
Și din gură blestema:
– Puiule, să te usuci
Ca pânea care-o mănânci
Și ca vinul care-l bei,
C-ai tot spus c-ai să mă iei,
De luat nu m-ai luat,
M-ai făcut de vorbă-n sat,
De vorba nevestelor
Și de râsul fetelor.
Da eu când te-oi blestema,
Ca iarba te-i legăna,
Ca cucuta te-i usca!
Să te duci, puiule, duci,
Pân-ăi fi slugă la turci,
Feciorii tăi la păgâni,
Nepoții tăi la căpcâni.
Foaie verde și-o sulfină,
Să-ți ia Dumnezeu o mână,
Să-ți ia Dumnezeu și-un ochiu,
Să umbli din târg în târg,
Să umbli din sat în sat
Și să vii și-n satul meu,
Să te miluiesc și eu.

Vârlezi – Galați. Ms. I, p. 19r
Inf. Măranda Caraman
Culeg. Petru Caraman (1918)

34

Foaie verde foi de fag,
– Te-am iubit, puică, cu drag,
Toată vara prin zăvoi
Doar om da ochii-amândoi,
Uite, vara s-a sfârșit

Și noi nu ne-am mai văzut,
 Berze vin, berze se duc,
 Eu de doru-ți mă usuc.
 Nu știi, eu sunt vinovat
 Sau tu ești că m-ai lăsat,
 Nu-i pe lume un bărbat
 Să iubesc-adevărat,
 Nici pe lume nu-i femeie
 Să lese bărbați să pieie.
 De dragoste m-oi lăsa,
 Când mi-o suna scândura
 Și lemnarul cu tesla,
 Popa cu cadelnița
 Veșnica pomenirea.

Cerna – Tulcea. Ms. I, p. 23r
 Inf. Ion Ardeleanu
 Culeg. Petru Caraman (1918)

35

– Maică, măicuțița mea,
 Când o fi la moartea mea,
 Să-mi trimeți lumânarea,
 Să mor cu ochii la ea.
 Când mă-i da, maică,-n pământ,
 Să-mi faceți sicriu de nuc,
 Cu capacul de argint.

Umbrărești – Galați. Ms. I, p. 28r
 Inf. Tinca Năstase
 Culeg. Petru Caraman (1916)

De necaz și supărare

36

Peline, frate peline,
 Amară-i frunza pe tine,
 Ca și inimioara-n mine.
 Inimioară ca la mine,

Nu mai da, Doamne, la nime,
 Că mi-ai dat-o, Doamne, mie,
 Din mica copilărie.
 Sărmana, inima mea,
 Mult înoată-n voie rea,
 Și-a-nota cât a fi ea,
 Că nu-i doctor să mi-o ia,
 Să mi-o ia, să mi-o despice,
 Să-i mai curg-un pic de sânge.
 De-o curge de cel curat,
 De la Dumnezeu lăsat,
 Am nădejde de-ndreptat,
 De-o fi negru și-nchegat,
 Dușmanii că m-o mâncat.
 Mă muncesc, maică, de-un an,
 Să fac pelinul zahar
 Și pelinu-i tot amar,
 Amărâu îi bățul tău,
 Mai amar sufletul meu.

Smulți – Galați. Ms. I, p. 32v-33r
 Inf. Anica Iancu
 Culeg. Petru Caraman (1918)

37

Struguraș de poamă neagră,
 Cântă cucul sus pe-o creangă
 Și cântă de mă atacă.
 Zic cucului să mai tacă,
 El se mută-n altă creangă.
 Cucule nu mai cânta,
 Că mi-ai secat inima.
 Inimă de putregaiu,
 N-am cuțit ca să te taiu,
 Să văd în tine ce ai.

Vârlezi – Galați. Ms. I, p. 20r
 Inf. Panaghia Gh. Blănaru
 Culeg. Petru Caraman (1918)

*De înstrăinare***38**

Cuculeț de pe obor,
 Tu n-ai milă, tu n-ai dor,
 Am și milă, am și dor,
 Numai aripi n-am să zbor,
 Aripioare de argint,
 Ca să zbor pe sub pământ,
 La măicuța la mormânt,
 Să mă jălui ce mă doare,
 Mă doare-n piept și-n spinare.
 M-aș jălui și n-am cui,
 Jălui-m-aș codrului,
 Codru-i mâhnit ca și mine,
 Că nici frunza nu și-o ține.
 Cine e strein ca mine?
 Numai mierla din pădure,
 Da-ncă mierla tot mai are
 Pe biata privighetoare.
 Unde să trăim noi, frate?
 Unde-o fi codrul mai des,
 Să ne facem bordeș,
 Cu grindei de măcieș,
 Și cu lemnul de cireș,
 Cu portița de aramă,
 Ca să dea părinții samă.

Vârlezi – Galați. Ms. I, p. 22v
 Inf. Sanda A. Caraman
 Culeg. Petru Caraman (1918)

*De cătănie***39**

Și iar verde salbă lată,
 – Ia ieși, mândro, pân-la poartă,
 Să te mai sărut o dată,
 Căci mâne plec în armată

Și rămâi nesărutată
 Și de buze nemușcată.
 Și iar verde busuioc,
 Busuioc verde cu crăci,
 Ieși, puică, și mă petreci
 Până-n fundu grădiniții,
 Până-n malul Ialomiții,
 Căci din malul Dunării
 Mă petrec străinele.

Grădiștea – Ialomița. Ms. I, p. 20v
 Inf. Gheorghe Neacșu
 Culeg. Petru Caraman (1918)

40

Și iar verde pui de nuc,
 Mai am o zi și mă duc
 Și tu, puică, n-ai crezut.
 Dar acum ai să mă crezi,
 Că trei ani n-ai să mă vezi,
 Trei ani, mândro,-i vreme lungă,
 Dorul meu o să te-ajungă.
 Și iar verde trei măslina,
 Eu plec, puicuța rămâne,
 Ce să fac s-o iau cu mine?
 Măcar calea jumătate,
 Să nu-mi par-așa departe.

Umbrărești – Galați. Ms. I, p. 29r
 Inf. Alecu Păcurariu
 Culeg. Petru Caraman (1916)

41

Foaie verde de mohor,
 Plânge-mă, maică, cu dor,
 Că ți-am fost voinic fecior,
 Ți-am luat boii de corn.
 Plânge-mă cu lacrimi multe,

Că nu-ți mai fac val în curte,
 Nici îmbulzeală la masă
 Și nici supărare-n casă.
 Foaie verde trei grăunți,
 Mult doriții mei părinți,
 Luați cartea și-o cetiți,
 De mine să mai vorbiți.
 Cartea mea-i poate cam ruptă,
 Că vine de vreme multă,
 Peste câmpuri, peste sate,
 Nouă dealuri ne desparte.
 Cartea pleacă și se duce,
 Eu rămân făcându-mi cruce,
 Pentru părinții bătrâni,
 Că trăiesc cu dor și chin,
 Pentru fâneața de-acasă,
 C-a ieșit vremea de coasă,
 Ochii mei tot lacrimi varsă.
 Căci drumul ce l-am pornit,
 Mult e greu de isprăvit,
 Și neamțu-i mare belea,
 Ne scoală din somn noaptea,
 Șade-n frunze învălit,
 Cu capu-n cască pîtit
 Și de nu iai seama bine,
 Îți culcă capul sub tine.
 Of, măicuță, ce n-aș da,
 Ca să pot și eu pleca
 Cu cartea alătorea;
 Și să vin în sat, să știu,
 Ce e mort și ce e viu.

Bujoreni – Vâlcea. Ms. I, p. 37r
 Inf. Gh. Dincă
 Culeg. Petru Caraman (1918)

42

Foaie verde trei migdale,
 Ordine de concentrare

Ni-o venit la mic și mare.
 Ordinul, când l-am primit,
 Nici un ceas n-am zăbovit,
 Noi plecăm fără parale,
 Lăsând pânea pe tarlale,
 Plecăm făr' de nici un ban,
 Am muncit vara-n zadar,
 Bucatele stau pe câmp,
 Eu le las și mă tot duc,
 Numai cu gându la ele,
 Dar nu am nici o putere.
 Foaie verde măr crețesc,
 Tot stau eu și mă gândesc
 Ce-am avut să mai pățesc,
 Iaca-s patru ani de zile,
 Eu pățimesc, vai de mine:
 O vară mobilizare
 Și trei veri de concentrare!
 Las nevastă și copii
 Fără nici un căpătâi,
 Concentrarea-i lungă tare,
 Ne-o lăsat fără parale,
 Lungă de șaiszeci de zile,
 A slăbit carnea pe mine.
 Foaie verde și-o lalea,
 Concentrarea se sfârșea,
 Toți acasă că-mi pleca;
 Acasă cum ajungea,
 Nici trei zile nu trecea,
 Perceptorul ne chema,
 Să plătim bir și șosea.
 Rugăm pe Măria Sa,
 Și pe noi a ne ierta
 Ori de bir ori de șosea.

Umbrărești – Galați. Ms. I, p. 31r
 Inf. Ion Ardeleanu
 Culeg. Petru Caraman (1916)

43

Foaie verde trei migdale,
 De la București la vale
 Trece-un tren cu cinci vagoane
 Încărcate cu mantale,
 Cu mantale, cu tunici,
 Pentru regimentul cinci.
 Foaie verde trei seminți,
 Când eram noi doi iubiți
 Ca doi vișini înfloriți,
 S-a găsit un blestemat,
 Vișinii i-a rețezat
 Și minciuni s-au mestecat,
 Dragostea ni s-a stricat.
 Foaie verde trei smochine,
 Plânge inimioara-n mine
 Ca-ntr-on copil de trei zile,
 Copilașul tot mai tace,
 Inimioarei n-am ce-i face,
 Inimioara s-a topit,
 Ce mi-i drag n-a mai venit.
 Fă-mă, Doamne, ce mi-i face,
 Fă-mă pasăre domnească
 La cazarmă pe fereastră,
 Să văd puiul meu ce face?
 Sau învață teorie,
 Sau îmi scrie vreo hârtie,
 Să-mi spuie vreo bucurie.

Umbrărești – Galați. Ms. I, p. 30v
 Inf. Floarea Hristea
 Culeg. Petru Caraman (1916)

44

De la București la vale
 Trece-un căpitan călare,
 Căpitanul fluierând,

Iar flăcăii toți plângând.
 – Ce plângeți, flăcăilor?
 – De dorul fetițelor.
 Fetele-au ieșit la joc
 Și pe noi ne bagă-n foc,
 Și ne bagă-n călărași,
 Regimentul șapte Iași,
 Și ne bagă-n roșiori,
 De-mi rămân două surori,
 Două surori și-o cumnată
 Și-o drăguță de amantă.

Umbrărești – Galați. Ms. I, p. 30r
 Inf. Catrina Hristea
 Culeg. Petru Caraman (1916)

45

Foaie verde foi de nuc,
 Pe fața istui pământ
 Fel de fel de traiuri sunt,
 Dar mai greu și mai amar
 E traiul de militar.
 C-o zi mare de sosește,
 De paradă se gătește,
 Se-mbracă, se-nmănușază,
 Lustruit ca să mi-l văză
 Șefii care-l inspectează.
 După ce l-a inspectat,
 Din nou, iarăși, l-a-ntrebat
 De cartușe și-a luat,
 Că arma s-a desfumat.
 Și iar verde solzi de pește,
 Pe soldat mi-l pedepsește
 Cu pedeapsa cea mai grea,
 Ce se cheamă carcera.
 Carcera-i numai d-un cot,
 Sărmanul s-ar pune jos,

Căci îi trece os prin os,
 Sărmanul mi s-ar culca,
 Frică-i ie că n-o-ncăpea.
 Foaie verde foi de nuc,
 Când aud cornul sunând,
 Ofițerii comandând,
 Eu mă pomenesc plângând.
 Și-mi comandă cu glas tare,
 Sus piciorul, militare,
 Sus piciorul, măi băiete,
 Nu te mai gândi la fete,
 Căci fata care-o iubești,
 S-a dus și n-o mai găsești,
 Ai sta pân' te-i libera
 Și-ai iubi pe cine-i vrea.

Ciobanu – Constanța. Ms. I, p. 25v
 Inf. Dumitru Gh. Roșioru
 Culeg. Petru Caraman (1916)

46

Și-am zis verde și-un dudău,
 Astă boală ce-o zac eu
 Nu e de la Dumnezeu
 Și-am făcut-o singur eu,
 Singur eu cu mâna mea,
 Nu m-a știut nimenea,
 Numa eu și cu puica.
 Pe drumul care merg eu,
 Nu-i fântână, nici pârău,
 Nici cârciumă ca să beu.
 Și-am zis verde baraboiu,
 Săracii, bieții flăcăi,
 Cum îi strânge ca pe boi
 Și mi-i tunde ca pe oi,
 Să-i trimeată la războiu.
 Și-am zis verde d-un măr dulce,

Când oi pleca și m-oiu duce,
 Nici cu trenul nu m-ajunge,
 Nici cu trenul, nici călare,
 Numai puica cu scrisoare.

Grădiștea – Ialomița. Ms. I, p. 20v
 Inf. Gheorghe Neacșu
 Culeg. Petru Caraman (1918)

47

Oltule, Oltețule,
 Seca-ți-ar izvoarele
 Și toate pâraiele,
 Să rămâie pietrele,
 Să le calc cu cizmele,
 Să-mi ajung mândruțele,
 De nu toate, jumătate,
 Să le-ntreb de sănătate.
 Oltule, apă vioară,
 Face-te-ai neagră cerneală,
 Să te scriu pe hârtioară,
 S-o trimet la mândra-n țară.
 Și să fac la răvășele,
 Să dau la mândrele mele,
 Care m-am iubit cu ele.
 Oltule, pe matca ta,
 Crească iarba, trestia,
 Să puieze lișița,
 Să mi-o-mpuște neicuța
 Și s-o duc la mândra mea.
 Când o fi de mi-o-nopta,
 Dânsa țese la argea,
 Eu oi bate-n geam la ea
 Și-o deschide fereastra.
 Oltule, câne turbat,
 Ce vii așa turburat?
 Ori la munte te-o plouat

Ori vreun mal s-a surupat.
Nici la munte n-a plouat,
Nici vreun mal s-a surupat,
Numai oștile se bat
Și cu sânge m-a cruntat.

Turcești – Vâlcea. Ms. I, p. 38r-v
Inf. Gh. Sporeanu
Culeg. Petru Caraman (1918)

Dumnezeu când a plouat,
Soldate, cin' te-a-nvelit?
Iarba când s-a pătulit,
Soldate, cin' te-a-ngropat?
Munții când s-au clătinat.

Umbrărești – Galați. Ms. I, p. 31v
Inf. Sava Stratulat
Culeg. Petru Caraman (1916)

48

Frunză verde doi bujori,
– Soldat de la Roșiori,
Un' ți-a fost soarta să mori?
În munții Carpaților,
În bătaia gloanțelor
'N ochirea dușmanilor,
În țevile armelor.
Dar cine mi te-a scălda?
Apele, când s-or vărsa!
Și cine mi te-a-mbrăca?
Codrii când s-or scutura,
Cine, dragă, te-a-ngropa?
Munții când s-or dărâma,
Cine, dragă, mi te-a plânge?
Păsările când s-or strânge.

Vârlezi – Galați. Ms. I, p. 31v
Culeg. Petru Caraman (1918)

49

Și-am zis verde doi bujori,
Soldat de la Roșiori
Un' ți-a fost soarta să mori?
În munții Carpaților,
În desimea brazilor,
În bătaia gloanțelor.
Soldate, cin' te-a scăldat?

De haiducie

50

Foaie verde viorea,
Bună e primăvara
Și a naibei e iarna.
Ies afară să tai lemne,
Bag mânele-n sân la piele,
Intru-n casă la muiere,
Numai biruri și șosele,
Ce să ne mai facem, vere,
Vai de păcatele mele.
Iau furca și intru-n țarc,
Fân nu mai erea de leac,
Arunc furca pe zăpadă,
Vitele se strâng grămadă,
Socotind că le dau iarbă.
Dar o vită cam așa,
Tot pe coarne să mă ia
Și pe râpă să mă dea.
Mă dusei la un vecin,
Să cer o pală de fân:
– Măi prietene, vecin,
Ia dă-mi o pală de fân,
Că ți-o plătesc la Crăciun,
Că-mi vine și mie-un fin,
Vând ploconul finului,
Dau banii vecinului.

Dar vecinul ce-mi zicea?
 – Ba eu, frate, nu ți-oi da,
 C-astă vară te-am rugat,
 Haide, vere, să cosim,
 Că știi iarna ce pățim,
 Tot cu ștreangu după fân;
 Da tu, vere, n-ascuțași,
 Singurel că mă lăsași.
 Și dacă văzui așa,
 Începui a adăsta
 Până veni și vara,
 Luai coasa la spinare,
 Intru-n codru pe-o cărare
 Și-am găsit o livejioară,
 Nu trăsei două poloage,
 Foamea la pământ mă trage.
 Când văzui eu așa trai,
 Rupsei coasa și plecai,
 Apucați pe râu în sus,
 Tot cu gânduri negre dus,
 S-o las dracului de muncă,
 Să pun oțel la măciucă
 Și să intru-n hălăciugă.
 Să pui la o parte fes
 Și la colnice să ies,
 Să-mi trag brazda într-ales:
 Din mai susul dealului,
 Prin mijlocul satului,
 Drept ușa bogatului.
 Să țin calea la strămtori,
 Să iau poli și gălbiori,
 Să cumpăr la fete flori,
 Căci boierii s-o-nmulțit
 Și altfel nu-i de trăit.

51

Oltule, Oltețule,
 Seca-ți-ar pâraiele
 Și toate izvoarele,
 Să trec cu picioarele,
 Să mă vadă mândrele,
 Mândrele de peste Jii,
 Cu bordeiu-n bălării
 Și cu geamur'le căpriei,
 Cu bluze portocalii.
 – Iancule, de unde vii?
 – Din târg de la Slobozii.
 – Iancule, ce-ai târguit?
 – Luai gloanțe la copii,
 Că-s copiii fără minte
 Și strică gloanțe cam multe.
 Tot am zis mă duc, mă duc,
 Toate mândrele mă plâng
 Și mă-ntreabă un' mă duc?
 Eu le spui: la Câmpulung,
 Să-mi aleg un cal porumb,
 Scurt în gât și lung în trup,
 C-așa-i calul de haiduc.
 Aici, șoimuleț, aici,
 Aici te beau, te mănânc,
 Și-acasă nu te mai duc.
 Băui astăzi, băui mâne,
 Băui vreo două-trei zile,
 De bani nu mă-ntreabă nime.
 Astăzi beau și mâne beau,
 Mă mir bani de unde iau,
 Căci cu coasa nu cosesc,
 Nici cu sapa nu prășesc,
 La mine bani se gălesc.
 – Maică, măculița mea,
 De când eu m-oi fi născut,
 Numai tu m-ai cunoscut

Că sunt viță de haiduc;
 Ca să mă fi strâns de gât,
 Să nu trăiesc amărât,
 Ca purcelul rece fript,
 Ca vinu-n ploscă trezit.
 – Fiul maichii, fiu de domn,
 Lasă-te de haiducie
 Și te ia de plugărie.
 – Nu-s, măicuță, om de plug,
 Că nu știi boii să-njug,
 Eu îi bag cu coadele,
 Ei mă-mpung cu coarnele,
 C-așa-s date boalele,
 Ori fac treabă ori nu fac,
 Mai multă pagubă trag.

– Stăpâne, stăpânule,
 Mai scurtează scările,
 Că lovești smicelele,
 Răsună vâlcelele
 Și te-aud poterile
 Și-ți scurtează zilele.
 – Lasă, murgule, să vie,
 Calea bună să le fie,
 Că ți-o jur pe sfânta cruce,
 Căci cum vine-așa se duce.

Nisipi – Vâlcea. Ms. I, p. 39v
 Inf. Const. Abagiu
 Culeg. Petru Caraman (1918)

Ciobanu – Constanța. Ms. I, p. 24r-v
 Inf. Dumitru Gh. Roșioru
 Culeg. Petru Caraman (1916)

52

Foaie verde ruguleț,
 – Căpitane de județ
 Nu mă băga la arest
 Pentru-un pui de murguleț,
 Cât o face, ți-l plătesc.
 Nu ți-a plăcea banii mei,
 Pân-la ziuă ți-aduc trei,
 Cu ebâncele pe ei.
 Foaie verde și-o lalea,
 Căpitanul ce-mi zicea?
 – Radule, să fie-așa.
 Și-am zis verde viorea,
 Dară Radu ce-mi făcea?
 El pe murgu-ncăleca
 Și la codru că-mi pornea.
 Și-altă foaie viorea,
 Iară murgul ce zicea?

Satirice

53

– Fire-ai tu de răs, măi fine,
 Da ochi n-ai avut la tine?
 – A fost noaptea-ntunecoasă,
 Mi-a părut toanta frumoasă.
 Bată-te focul nănaș,
 Cu cine mă cununași,
 Cu urâta satului,
 Cu popreaua gardului.
 M-am bucurat la avere,
 La străchini și la ulcele,
 Străchinile s-o stricat,
 Ulcelele s-o fărmat,
 Rămăsei cu toanta-n pat.
 Eu o trimăt în ocol
 Și fug vacile de mor,
 Socotesc că-i boala lor;
 Avusei un giunc bălțat
 Și-mi luară poarta-n cap
 Și-o fugit pân-o crăpat.
 Na, na, na, Priano, na,

Că nu este boala ta
 Și este nevestă-mea,
 Care-o dat-o soacră-mea.
 Dimineața, la sculat,
 Mă trezii cu toanta-n pat.

Vârlezi – Galați. Ms. I, p. 18v
 Inf. Profira Șt. Chirica
 Culeg. Petru Caraman (1918)

Jurnale orale

54

Foaie verde trei smicele,
 Tinerețe ca a mele,
 Petrecute făr' de vreme,
 Făr' de trup de mângâiere,
 Pentru-o târfă de muieră,
 Care strânge buruiene
 Și se face-a strânge lemne.
 Ea adună buruiene
 Și le fierbe-n trei ulcele,
 Dă lui Ghiță să se spele,
 Să se spele și să beie,
 Focu-n inimă să-i steie.
 Ghițișor când a gustat,
 Limba i s-a beșicat
 Și de trei ori a oftat.

Vârlezi – Galați. Ms. I, p. 33r
 Culeg. Petru Caraman (1918)

55

Verde Leana mintă creață,
 Duminică dimineață
 Zamfirache s-o sculat,
 Pe ochi negri s-o spălat,
 În haine noi s-o schimbat

Și la nuntă mi-o plecat.
 Nici două ceasuri n-o stat
 Și-acasă mi s-o-nturnat,
 Ochi cu maică-sa n-o dat,
 Drept fântâna s-o oprit,
 Cu-n jâandar mi s-o sfădit
 Și jâandarul mâniat
 Pe Zamfir mi l-o-mpușcat.
 Și-am zis verde liliac,
 La Zamfirache-n cerdac
 Crești-un trandafir și-un mac.
 Trandafiru-i înflorit,
 În zăbranic învălit,
 Zăbranic de cel cernit,
 Cum îi mai greu de jălit,
 Pentru puica ce-ai iubit,
 Macu-i roș, picat cu sânge,
 Stă la căpătâi și-l plânge,
 Inima maicăi o strânge.
 Și-altă foaie crin bătut,
 Zamfirache-a logodit
 Cu țarna de la mormânt.

Umbrărești – Galați. Ms. I, p. 29v
 Inf. Alecu Păcurariu
 Culeg. Petru Caraman (1916)

56

Și iar verde matostat,
 La *armanul* lui Cazac
 Merge-o mașină cu drag.
 Și iar verde mărăcine,
 – Logofete Constantine,
 Mai schimbă-mă și pe mine,
 Căci de când nu m-ai schimbat,
 Tot praful că m-a-nfundat.
 Logofătul Constantin,
 Mâna pe biciu că puneă,

La Lenuța se ducea,
 Două-trei bice că-i da,
 Pe batoză mi-o suia,
 Doi-trei snopi că-mi dezlega,
 Picioru-n trombă scăpa,
 Dar Lenuța ce-mi zicea?
 Domnul Nicu, mecanicu,
 Oprește vaporu-ncet,
 Să scot piciorușu drept.
 Domnul Nicu, mecanicu,
 Mâna pe cheie punea,
 Piciorușu i-l scotea,
 Telegramă că-mi bătea,
 Pe la frați, pe la părinți.
 Și-am zis verde și-o sipică,
 Iacă vine-o trăsurică,
 Dar într-însa cine-mi vine?

Domnul doctor, mare meșter,
 El de mâni că mi-o-apuca,
 În trăsură mi-o suia,
 La spital că mi-o ducea.
 Și-am zis verde bubureț,
 La spital la București,
 C-acolo te lecuiești.
 Toți doctorii se strângea
 Și cu toții se vorbea,
 Să-i puie picior de gumă.
 Dar Lenuța ce-mi zicea?
 – Decât picioruș de gumă,
 Mai bine o moarte bună.

Grădiștea – Ialomița. Ms. I, p. 21r
 Inf. Gheorghe Neacșu
 Culeg. Petru Caraman (1918)